

Parmenidés

Testimonia DK 28 A

A 1 = Diogenés Laertios, Vitae philosophorum IX, 21-23

(21) Ξενοφάνους δὲ διήκουσε Παρμενίδης Πύρητος Ἐλεάτης (τοῦτον Θεόφραστος ἐν τῇ Ἐπιτομῇ (Physicorum Opin. fr. 6a, Dox. 482,14) Ἄναξιμάνδρου φησὶν ἀκοῦσαι). ὅμως δ' οὖν ἀκούσας καὶ Ξενοφάνους οὐκ ἠκολούθησεν αὐτῷ. ἐκοινωνήσε δὲ καὶ Ἀμεινία Διοχαίτα τῷ Πυθαγορικῷ, ὡς ἔφη Σωτίων, ἀνδρὶ πένητι μὲν, καλῷ δὲ καὶ ἀγαθῷ. ὧι καὶ μᾶλλον ἠκολούθησε καὶ ἀποθανόντος ἠρώιον ἰδρύσατο γένους τε ὑπάρχων λαμπροῦ καὶ πλούτου, καὶ ὑπ' Ἀμεινίου, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ Ξενοφάνους εἰς ἡσυχίαν προετράπη. πρῶτος δὲ οὗτος τὴν γῆν ἀπέφαινε σφαιροειδῆ καὶ ἐν μέσῳ κειῖσθαι. δύο τε εἶναι στοιχεῖα, πῦρ καὶ γῆν, καὶ τὸ μὲν δημιουργοῦ τάξιν ἔχειν, τὴν δὲ ὕλης. (22) γένεσιν τε ἀνθρώπων ἐξ ἡλίου πρῶτον γενέσθαι· αὐτὸν (?) δὲ ὑπάρχειν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν, ἐξ ὧν τὰ πάντα συνεστάναι. καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν ταῦτον εἶναι, καθὰ μέμνηται καὶ Θεόφραστος ἐν τοῖς Φυσικοῖς (fr. 6a, Dox. 483,2), πάντων σχεδὸν ἐκτιθέμενος τὰ δόγματα. δισσὴν τε ἔφη τὴν φιλοσοφίαν, τὴν μὲν κατὰ ἀλήθειαν, τὴν δὲ κατὰ δόξαν. διὸ καὶ φησὶ που (B 1.28b-30):

ἄχρῳ δέ σε πάντα πυθέσθαι
ἡμὲν Ἀληθείης εὐκυκλέος ἀτρεμῆς ἦτορ
ἡδὲ βροτῶν δόξας, ταῖς οὐκ ἐνὶ πίστις ἀληθῆς.'

καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ποιημάτων φιλοσοφεῖ, καθάπερ Ἡσίοδος τε καὶ Ξενοφάνης καὶ Ἐμπεδοκλῆς. κριτήριον δὲ τὸν λόγον εἶπε· τάς τε αἰσθήσεις μὴ ἀκριβεῖς ὑπάρχειν. φησὶ γοῦν (B 1.34-36):

ἄμῃ δέ σ' ἔθος πολὺπειρον ὁδὸν κατὰ τήνδε βιάσθω,
νωμᾶν ἄσκοπον ὄμμα καὶ ἠχῆσσαν ἀκουήν
καὶ γλῶσσαν, κρῖναι δὲ λόγῳ πολὺδῆριν ἔλεγχον'.

(23) διὸ καὶ περὶ αὐτοῦ φησὶν ὁ Τίμων· (fr. 44 D.)

Παρμενίδου τε βίην μεγαλόφρονος οὐ πολὺδόξον,
ὅς ῥ' ἀπὸ φαντασίας ἀπάτης ἀνενεῖκατο νόσεις.

εἰς τοῦτον καὶ Πλάτων τὸν διάλογον γέγραφε Ἐπιγράψας ἡ περὶ ἰδεῶν'. ἠκμαζε δὲ κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἐξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα (-504/-501). καὶ δοκεῖ πρῶτος πεφωρακένας τὸν αὐτὸν εἶναι Ἐσπερον καὶ Φωσφόρον, ὡς φησι Φαβωρίνος ἐν πέμπτῳ Ἀπομνημονευμάτων (οἱ δὲ Πυθαγόραν, cfr. VIII, 14 = A 40a/2). Καλλίμαχος δὲ φησὶ μὴ εἶναι αὐτοῦ τὸ ποίημα. λέγεται δὲ καὶ νόμους θεῖναι τοῖς πολίταις, ὡς φησι Σπεύσιππος ἐν τῷ Περὶ φιλοσόφων. καὶ πρῶτος

ἐρωτῆσαι τὸν Ἀχιλλέα λόγον, ὡς Φαβωρῖνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίαι (fr. 14 FHG; III, 579). γέγονε δὲ καὶ ἕτερος Παρμενίδης, ῥήτωρ τεχνογράφος.

A 2 = Sída

Παρμενίδης Πύρητος Ἐλεάτης φιλόσοφος, μαθητὴς γεγονῶς Ξενοφάνους τοῦ Κολοφωνίου, ὡς δὲ Θεόφραστος Ἀναξιμάνδρου τοῦ Μιλησίου. αὐτοῦ δὲ διάδοχοι ἐγένοντο Ἐμπεδοκλῆς τε ὁ καὶ φιλόσοφος καὶ ἰατρὸς καὶ Ζήνων ὁ Ἐλεάτης. ἔγραψε δὲ φυσιολογίαν δι' ἐπῶν καὶ ἄλλα τινὰ καταλογάδην, ὧν μέμνηται Πλάτων (Sophista 237a, cfr. B 7).

A 3 = Diogenés Laertios, Vitae philosophorum II, 3

Ἀναξιμένης Εὐρυστράτου Μιλήσιος, ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου, ἔνιοι δὲ καὶ Παρμενίδου φασὶν ἀκοῦσαι αὐτόν.

A 4/1 = Iamblichos, De vita Pythagorica 166

καὶ περὶ τῶν φυσικῶν ὅσοι τινὰ μνεΐαν πεποίηται, πρῶτον Ἐμπεδοκλέα καὶ Παρμενίδην τὸν Ἐλεάτην προφερόμενοι τυγχάνουσιν.

A 4/2 = Proklos, In Platonis Parmenidem I; 619, 4 (Cous. Par. 1864)

ταύτης δ' οὖν ὅπερ εἶπομεν τῆς ἐορτῆς οὐσης ἀφίκοντο Παρμενίδης καὶ Ζήνων Ἀθήναζε, διδάσκαλος μὲν ὁ Παρμενίδης ὧν μαθητὴς δ' ὁ Ζήνων, Ἐλεᾶται δ' ἄμφω καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ διδασκαλείου μεταλαβόντε, καθάπερ πού καὶ Νικόμαχος ἱστόρησεν.

A 4/3 = Fótiος, Bibliotheca, c. 249; 439a36

Ζήνωνα καὶ Παρμενίδην τοὺς Ἐλεάτας· καὶ οὗτοι δὲ τῆς Πυθαγορείου ἦσαν διατριβῆς.

A 5/1 = Platón, Theaetetus 183e

Παρμενίδης δέ μοι φαίνεται τὸ τοῦ Ὀμήρου αἰδοῖός τέ μοι εἶναι ἅμα δεινός τε· συμπροσέμειξα γὰρ δὴ τῷ ἀνδρὶ πάνυ νέος πάνυ πρεσβύτη καὶ μοι ἐφάνη βάθος τι ἔχειν παντάπασιν γενναῖον.

A 5/2 = Platón, Sophista 217c

δι' ἐρωτήσεων, οἷόν ποτε καὶ Παρμενίδην χρωμένω καὶ διεξιόντι λόγους παγκάλους παρεγενόμην ἐγὼ νέος ὧν ἐκείνου μάλα δὴ τότε ὄντος πρεσβύτου.

A 5/3 = Platón, Parmenides 127a-c

ἔφη δὲ δὴ ὁ Ἄντιφῶν λέγειν τὸν Πυθόδωρον ὅτι ἀφίκοντό ποτε εἰς Παναθήναια τὰ μεγάλα Ζήνων τε καὶ Παρμενίδης· τὸν μὲν οὖν Παρμενίδην εὖ μάλα δὴ πρεσβύτην εἶναι σφόδρα πολιόν, καλὸν δὲ κάγαθὸν τὴν ὄψιν περὶ ἔτη μάλιστα πέντε καὶ ἑξήκοντα· Ζήνωνα δὲ ἐγγὺς ἐτῶν τετραράκοντα τότε εἶναι, εὐμήκη δὲ καὶ χαρίεντα ἰδεῖν· καὶ λέγεσθαι αὐτὸν παιδικὰ τοῦ Παρμενίδου γεγονέναι. καταλύειν δὲ αὐτοὺς ἔφη παρὰ τῷ Πυθοδώρῳ ἐκτὸς τείχους ἐν Κεραμεικῷ· οἱ δὲ καὶ ἀφικέσθαι τὸν τε Σωκράτη καὶ ἄλλους τινὰς μετ' αὐτοῦ πολλούς, ἐπιθυμοῦντας ἀκοῦσαι τῶν τοῦ Ζήνωνος γραμμάτων· τότε γὰρ αὐτὰ πρῶτον ὑπ' ἐκείνων κομισθῆναι· Σωκράτη δὲ εἶναι τότε σφόδρα νέον.

A 5 /4 = Athénaios, *Deipnosophistae* XI; 505f = XI, 113 Kaibel (= Zénón A 11/2)

Παρμενίδη μὲν γὰρ καὶ ἐλθεῖν εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην μόλις ἢ ἡλικία συγχωρεῖ, οὐχ ὡς καὶ τοιοῦτους εἰπεῖν ἢ ἀκοῦσαι λόγους. τὸ δὲ πάντων σχετλιώτατον καὶ [ψευδέστατον] τὸ εἰπεῖν οὐδεμιᾶς κατεπειγούσης χρείας ὅτι παιδικὰ γεγονότι τοῦ Παρμενίδου Ζήνων ὁ πολίτης αὐτοῦ. (Cfr. Macrobius, *Sat.* I, 1, 5).

A 5 /4 cfr = Macrobius, *Sat.* 1,1,5

A 5 /5 = Diogenés Laertios, *Vitae philosophorum* IX, 25

Ζήνων Ἐλεάτης. τοῦτον Ἀπολλόδωρός φησιν εἶναι ἐν Χρονικοῖς (F GrHist. 244 F 30; II, 1028) (Πύρητος τὸν δὲ Παρμενίδην) φύσει μὲν Τελευταγόρου, θέσει δὲ Παρμενίδου ... ὁ δὲ Ζήνων διακήκοε Παρμενίδου καὶ γέγονεν αὐτοῦ παιδικά.

A 6 = Aristotelés, *Metaphysica* I, 5; 986b22

ὁ γὰρ Παρμενίδης τούτου λέγεται γενέσθαι μαθητής.

A 7 /1 = Alexandros, *In Metaphysica* (ad I, 3; 984b3); p. 31, 7 Hayd.

περὶ Παρμενίδου καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ πρώτῳ *Περὶ τῶν φυσικῶν* (fr. 6; D. 482, 5) οὕτως λέγει· 'τούτῳ δὲ ἐπιγενομένος Παρμενίδης Πύρητος ὁ Ἐλεάτης' (λέγει δὲ (καὶ) Ξενοφάνην) 'ἐπ' ἀμφοτέρας ἦλθε τὰς ὁδοὺς. καὶ γὰρ ὡς αἰδιὸν ἐστὶ τὸ πᾶν ἀποφαίνεται καὶ γένεσιν ἀποδιδόναι πειρᾶται τῶν ὄντων, οὐχ ὁμοίως περὶ ἀμφοτέρων δοξάζων, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν μὲν ἐν τῷ πᾶν καὶ ἀγένητον καὶ σφαιροειδὲς ὑπολαμβάνων, κατὰ δόξαν δὲ τῶν πολλῶν εἰς τὸ γένεσιν ἀποδοῦναι τῶν φαινομένων δύο ποιῶν τὰς ἀρχάς, πῦρ καὶ γῆν, τὸ μὲν ὡς ὕλην τὸ δὲ ὡς αἴτιον καὶ ποιῶν.'

A 7 /2 = Simplicios, *In Physica* 22, 27

... Ξενοφάνην τὸν Κολοφώνιον, τὸν Παρμενίδου διδάσκαλον.

A 8 = Simplicios, In Physica 28, 4 (= Theophrastos, Physicorum Opiniones fr. 8. = Dox. 483, 11)

Λεύκιππος δὲ ὁ Ἐλεάτης ἢ Μιλήσιος (ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται περὶ αὐτοῦ) κοινωνήσας Παρμενίδῃ τῆς φιλοσοφίας οὐ τὴν αὐτὴν ἐβάδισε Παρμενίδῃ καὶ Ξενοφάνει περὶ τῶν ὄντων ὁδόν, ἀλλ' ὡς δοκεῖ τὴν ἐναντίαν. ἐκείνων γὰρ ἐν καὶ ἀκίνητον καὶ ἀγένητον καὶ πεπερασμένον ποιούντων τὸ πᾶν καὶ τὸ μὴ ὄν μηδὲ ζητεῖν συγχωρούντων οὗτος ἄπειρα καὶ ἀεὶ κινούμενα ὑπέθετο στοιχεῖα τὰς ἀτόμους.

A 9 = Diogenés Laertios, Vitae philosophorum VIII, 55

ὁ δὲ Θεόφραστος (Physicorum Opiniones fr. 3 = Dox. 477) Παρμενίδου φησὶ ζηλωτὴν αὐτὸν (Empedoklés) γενέσθαι καὶ μιμητὴν ἐν τοῖς ποιήμασιν· καὶ γὰρ ἐκείνον ἐν ἔπεσι τὸν περὶ φύσεως ἐξενεγκεῖν λόγον.

A 10 = Simplicios, In Physica 25, 19

Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ Ἀναξαγόρου γεγονώς, Παρμενίδου δὲ ζηλωτῆς καὶ πλησιαστῆς καὶ ἔτι μᾶλλον τῶν Πυθαγορείων.

A 11 = Eusebios, Chron. Hieron.

Ἐμπεδοκλῆς καὶ Παρμενίδης φυσικοὶ φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο τότε καὶ Δημόκριτος Ἀβδηρίτης φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος Ζήνων τε καὶ Παρμενίδης οἱ φιλόσοφοι καὶ Ἴπποκράτης Κῶιος.

A 12 /1 = Strabón, Geographica VI, 1; p. 252

κάμψαντι δ' ἄλλος συνεχῆς κόλπος, ἐν ᾧ πόλις, ἦν οἱ μὲν κτίσαντες Φωκαιοῖς Ὑέλην, οἱ δὲ Ἑλην ἀπὸ κρήνης τινός, οἱ δὲ νῦν Ἑλέαν ὀνομάζουσιν, ἐξ ἧς Παρμενίδης καὶ Ζήνων ἐγένοντο ἄνδρες Πυθαγόρειοι. δοκεῖ δέ μοι καὶ δι' ἐκείνους καὶ ἔτι πρότερον εὐνομηθῆναι (cfr. A 1).

A 12 /2 = Plútarchos, Adversus Colotem 32; 1126a

Παρμενίδης δὲ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα διεκόσμησε νόμοις ἀρίστοις, ὥστε τὰς ἀρχὰς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐξορκοῦν τοὺς πολίτας ἐμμενεῖν τοῖς Παρμενίδου νόμοις.

A 13 = Diogenés Laertios, Vitae philosophorum I, 16

οἱ δὲ [κατέλιπον] ἀνὰ ἐν σύγγραμμα· Μέλισσος, Παρμενίδης, Ἀναξαγόρας.

A 14 = Simplicios, In De caelo 556, 25

ἢ ὅτι Περὶ φύσεως ἐπέγραψεν τὰ συγγράμματα καὶ Μέλισσος καὶ Παρμενίδης ... καὶ μέντοι οὐ περὶ τῶν ὑπὲρ φύσιν μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν φυσικῶν ἐν αὐτοῖς

τοῖς συγγράμμασι διελέγοντο καὶ διὰ τοῦτο ἴσως οὐ παρητιοῦντο Περί φύσεως ἐπιγράφειν.

A 15 = Plútarchos, Quomodo adolescens poetas audire debeat 2; 16c11

τὰ δ' Ἐμπεδοκλέους ἔπη καὶ Παρμενίδου καὶ Θηριακὰ Νικάνδρου καὶ Γνωμολογίαι Θεόγνιδος λόγοι εἰσὶ κεχρημένοι παρὰ ποιητικῆς ὥσπερ ὄχημα τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγωσιν.

A 16 = Plútarchos, De audiendo 13; 45a

μέμψαιτο δ' ἂν τις Ἀρχιλόχου μὲν τὴν ὑπόθεσιν, Παρμενίδου δὲ τὴν στιχοποιίαν, Φωκυλίδου δὲ τὴν εὐτέλειαν, Εὐριπίδου δὲ τὴν λαλίαν, Σοφοκλέους δὲ τὴν ἀνωμαλίαν.

A 17 = Proklos, In Timaeum commentaria I; 345,12 Diehl

ὁ δὲ γε Παρμενίδης καίτοι διὰ ποιήσιν ἀσαφῆς ὢν ὅμως καὶ αὐτὸς ταῦτα ἐνδεικνύμενός φησιν.

A 18 = Proklos, In Parmenidem I; 665, 17

αὐτὸς ὁ Παρμενίδης ἐν τῇ ποιήσει· καίτοι δι' αὐτὸ δῆπου τὸ ποιητικὸν εἶδος χρῆσθαι μεταφοραῖς ὀνομάτων καὶ σχήμασι καὶ τροπαῖς ὀφείλων ὅμως τὸ ἀκαλλώπιστον καὶ ἰσχνὸν καὶ καθαρὸν εἶδος τῆς ἀπαγγελίας ἠσπάσατο. δηλοῖ δὲ τοῦτο ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ πᾶν ὅ τι ἄλλο τοιοῦτον· ὥστε μᾶλλον πεζὸν εἶναι δοκεῖν ἢ ποιητικὸν [τὸν] λόγον.

A 19 = Simplikios, In Physica 36, 25

ἐπειδὴ δὲ καὶ Ἀριστοτέλους ἐλέγχοντος ἀκουσόμεθα τὰς τῶν προτέρων φιλοσόφων δόξας καὶ πρὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ὁ Πλάτων τοῦτο φαίνεται ποιῶν καὶ πρὸ ἀμφοῖν ὅ τε Παρμενίδης καὶ Ξενοφάνης, ἰστέον ὅτι τῶν ἐπιπολαιότερον ἀκρωμένων οὗτοι κηδόμενοι τὸ φαινόμενον ἄτοπον ἐν τοῖς λόγοις αὐτῶν διελέγχουσιν, αἰνιγματωδῶς εἰωθότων τῶν παλαιῶν τὰς ἑαυτῶν ἀποφαίνεσθαι γνώμας.

A 20 /1 = Simplikios, In Aristotelis physicorum libros comm. 146, 29

εἰ δ' εὐκύκλου σφαιρῆς ἐναλίγκιον ὄγκωι' τὸ ἐν ὄν φησι (B 8. 43), μὴ θαυμάσης· διὰ γὰρ τὴν ποιήσιν καὶ μυθικοῦ τινος παράπτεται πλάσματος. τί οὖν διέφερε τοῦτο εἰπεῖν ἢ ὡς Ὀρφεὺς (fr. 70, 2 Kern) εἶπεν ἠέρον ἀργύφειον';

A 20 /2 = Menander, Rhet. I, 2, 2

φυσικοί [ῥήμοι] δὲ ὁποίους οἱ περὶ Παρμενίδην καὶ Ἐμπεδοκλέα ἐποίησαν (cfr. Empedoklés A 23).

A 20 /3 = Menander, Rhet. I, 5, 2; p. 337 D .A. Russell - N. G. Wilson

εἰσὶν δὲ τοιοῦτοι, ὅταν Ἄπολλωνος ῥήμον λέγοντες ἥλιον αὐτὸν εἶναι φάσκωμεν καὶ περὶ τοῦ ἡλίου τῆς φύσεως διαλεγόμεθα καὶ περὶ Ἥρας ὅτι ἀήρ, καὶ Ζεὺς τὸ θερμόν· οἱ γὰρ τοιοῦτοι ῥήμοι φυσιολογικοί. καὶ χρῶνται δὲ τῷ τοιούτῳ τρόπῳ Παρμενίδης τε καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἀκριβῶς ... Παρμενίδης μὲν γὰρ καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἐξηγοῦνται, Πλάτων δὲ ἐν βραχυτάτοις ἀναμιμνήσκει.

A 21 /1 = Simplicios, In Physica 144, 25

καὶ εἴ τῳ μὴ δοκῶ γλίσχρος, ἡδέως ἂν τὰ περὶ τοῦ ἐνὸς ὄντος ἔπη τοῦ Παρμενίδου μὴδὲ πολλὰ ὄντα τοῖσδε τοῖς ὑπομνήμασι παραγράψαιμι διὰ τε τὴν πίστιν τῶν ὑπ' ἐμοῦ λεγομένων καὶ διὰ τὴν σπάνιν τοῦ Παρμενιδείου συγγράμματος.

A 21 /2 = Filoponos, In Physica 65, 23 Vit.

φασὶ δὲ γεγράφθαι αὐτῷ ἰδίῳ βιβλίῳ πρὸς τὴν Παρμενίδου δόξαν.

A 22 = Pseudo-Plútarchos, Stromata 5 (= Eusebios, Praeparatio Evangelica I, 8, 5 = D. 580)

Παρμενίδης δὲ ὁ Ἐλεάτης, ἐταῖρος Ξενοφάνους, ἅμα μὲν καὶ τῶν τούτου δοξῶν ἀντεποίησατο, ἅμα δὲ καὶ τὴν ἐναντίαν ἐνεχείρησεν στάσιν. αἰδίων μὲν γὰρ τὸ πᾶν καὶ ἀκίνητον ἀποφαίνεται (καὶ) κατὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν· εἶναι γὰρ αὐτὸ μόνον μονογενές τε .. ἀγένητον' (B 8. 4). γένεσιν δὲ τῶν καθ' ὑπόληψιν ψευδῆ δοκούντων εἶναι. καὶ τὰς αἰσθήσεις ἐκβάλλει ἐκ τῆς ἀληθείας. φησὶ δὲ ὅτι εἴ τι παρὰ τὸ ὄν ὑπάρχει, τοῦτο οὐκ ἔστιν ὄν· τὸ δὲ μὴ ὄν ἐν τοῖς ὅλοις οὐκ ἔστιν. οὕτως οὖν τὸ ὄν ἀγένητον ἀπολείπει· λέγει δὲ τὴν γῆν τοῦ πυκνοῦ καταρρυέντος (ἀέρος) γεγονέναι.

A 23 = Hippolytos, Refutatio I, 11 (Dox. 564)

(1) καὶ γὰρ καὶ Παρμενίδης ἐν μὲν τὸ πᾶν ὑποτίθεται αἰδίων τε καὶ ἀγένητον καὶ σφαιροειδές οὐδ' αὐτὸς ἐκφεύγων τὴν τῶν πολλῶν δόξαν πῦρ λέγων καὶ γῆν τὰς τοῦ παντός ἀρχάς, τὴν μὲν γῆν ὡς ὕλην τὸ δὲ πῦρ ὡς αἴτιον καὶ ποιοῦν. τὸν κόσμον ἔφη φθείρεσθαι, ὧι δὲ τρόπῳ, οὐκ εἶπεν. (2) ὁ αὐτὸς δὲ εἶπεν αἰδίων εἶναι τὸ πᾶν καὶ οὐ γενόμενον καὶ σφαιροειδές καὶ ὅμοιον, οὐκ ἔχον δὲ τόπον ἐν ἑαυτῷ, καὶ ἀκίνητον καὶ πεπερασμένον.

A 24 /1 = Aristotelés, Metaphysica I, 5; 986b18

Παρμενίδης μὲν γὰρ ἔοικε τοῦ κατὰ τὸν λόγον ἐνὸς ἄπτεσθαι...

A 24 /2 = Aristotelés, *Metaphysica* I, 5; 986b27

Παρμενίδης δὲ μᾶλλον βλέπων ἔοικέ που λέγειν. παρὰ γὰρ τὸ ὄν τὸ μὴ ὄν οὐδὲν ἀξιῶν εἶναι, ἐξ ἀνάγκης ἔν οἶεται εἶναι τὸ ὄν καὶ ἄλλο οὐδὲν (περὶ οὗ σαφέστερον ἔν τοῖς περὶ φύσεως εἰρηκάμεν), ἀναγκαζόμενος δ' ἀκολουθεῖν τοῖς φαινομένοις καὶ τὸ ἔν μὲν κατὰ τὸν λόγον, πλείω δὲ κατὰ τὴν αἴσθησιν ὑπολαμβάνων εἶναι, δύο τὰς αἰτίας καὶ δύο τὰς ἀρχὰς πάλιν τίθησι, θερμὸν καὶ ψυχρὸν, οἶον πῦρ καὶ γῆν λέγων. τούτων δὲ κατὰ μὲν τὸ ὄν τὸ θερμὸν τάττει, θάτερον δὲ κατὰ τὸ μὴ ὄν.

Cfr. Alexandros, In *Metaphysica* 45, 2

ἱστορεῖ δὲ Παρμενίδου καὶ τὴν διττὴν δόξαν, ὅς ἀναγκαζόμενος καὶ τοῖς φαινομένοις ἀκολουθεῖν ἔν μὲν κατὰ λόγον καὶ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγε τὸ ὄν εἶναι, πλείω δὲ κατὰ τὴν αἴσθησιν·

A 24 /3 = Aristotelés, *Metaphysica* IV, 5; 1010a1

περὶ τῶν ὄντων μὲν τὴν ἀλήθειαν ἐσκόπουν, τὰ δ' ὄντα ὑπέλαβον εἶναι τὰ αἰσθητὰ μόνον.

A 25 /1 = Aristotelés, *De caelo* III, 1; 298b14

οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ὅλως ἀνεῖλον γένεσιν καὶ φθοράν· οὐθὲν γὰρ οὔτε γίγνεσθαί φασιν οὔτε φθείρεσθαι τῶν ὄντων, ἀλλὰ μόνον δοκεῖν ἡμῖν, οἶον οἱ περὶ Μέλισσόν τε καὶ Παρμενίδην, οὓς εἰ καὶ τᾶλλα λέγουσι καλῶς, ἀλλ' οὐ φυσικῶς γε δεῖ νομίσει λέγειν· τὸ γὰρ εἶναι ἄττα τῶν ὄντων ἀγένητα καὶ ὅλως ἀκίνητα μᾶλλον ἔστιν ἑτέρας καὶ προτέρας ἢ τῆς φυσικῆς σκέψεως. ἐκεῖνοι δὲ διὰ τὸ μηδὲν μὲν ἄλλο παρὰ τὴν τῶν αἰσθητῶν οὐσίαν ὑπολαμβάνειν εἶναι, τοιαύτας δὲ τινὰς νοῆσαι πρῶτοι φύσεις, εἴπερ ἔσται τις γνῶσις ἢ φρόνησις, οὕτω μετήνεγκαν ἐπὶ ταῦτα τοὺς ἐκεῖθεν λόγους.

A 25 /2 = Aristotelés, *De generatione et corruptione* I, 8; 325a13

ἐκ μὲν οὖν τούτων τῶν λόγων ὑπερβάντες τὴν αἴσθησιν καὶ παριδόντες αὐτὴν ὡς τῷ λόγῳ δεόν ἀκολουθεῖν ἔν καὶ ἀκίνητον τὸ πᾶν εἶναί φασιν καὶ ἄπειρον ἔνιοι· τὸ γὰρ πέρασ περαίνειν ἂν πρὸς τὸ κενόν. οἱ μὲν οὖν οὕτως καὶ διὰ ταύτας τὰς αἰτίας ἀπεφήναντο περὶ τῆς ἀληθείας. ἔτι δὲ ἐπὶ μὲν τῶν λόγων δοκεῖ ταῦτα συμβαίνειν, ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μανίαι παραπλήσιον εἶναι τὸ δοξάζειν οὕτως (Philop. z. d. St. 157, 27 μέμφεται τοὺς περὶ Παρμενίδην, ὅτι ἐνόμισαν τῇ μὲν ἑναργεῖαι τῶν πραγμάτων μὴ δεῖν ὅλως προσέχειν, μόνῃ δὲ τῇ τῶν λόγων ἀκολουθείαι).

A 26 /1 = Platón, Theaetetus 181a

ἐὰν δὲ οἱ τοῦ ὅλου στασιῶται ἀληθέστερα λέγειν δοκῶσι, φευξόμεθα παρ' αὐτοὺς ἀπ' αὐτῶν τὰ ἀκίνητα κινούντων.

A 26 /2 = Sextos Empirikos, Adversus mathematicos X, 46

μη εἶναι δὲ [τὴν κίνησιν] οἱ περὶ Παρμενίδην καὶ Μέλισσον, οὓς ὁ Ἀριστοτέλης ἵστασιώτας τε καὶ ἀφυσικούς' κέκληκεν, στασιώτας μὲν ἀπὸ τῆς στάσεως, ἀφυσικούς δὲ ὅτι ἀρχὴ κινήσεως ἐστὶν ἡ φύσις, ἣν ἀνεῖλον φάμενοι μηδὲν κινεῖσθαι.

A 27 = Aristotelés, Physica III, 6; 207a9

οὕτω γὰρ ὀρίζομεθα τὸ ὅλον, οὗ μηθὲν ἄπεστιν οἷον ἄνθρωπον ὅλον ἢ κιβωτόν. ὥσπερ δὲ τὸ καθ' ἕκαστον οὕτω καὶ τὸ κυρίως οἷον τὸ ὅλον οὗ μηδὲν ἐστὶν ἔξω· οὗ δ' ἐστὶν ἀπουσία ἔξω, οὐ πᾶν ὅ τι ἂν ἀπῆι. ὅλον δὲ καὶ τέλειον ἢ τὸ αὐτὸ πάμπαν ἢ σύνεγγυς τὴν φύσιν ἐστίν. τέλειον δ' οὐδὲν μὴ ἔχον τέλος· τὸ δὲ τέλος πέρας. διὸ βέλτιον οἰητέον Παρμενίδην Μελίσσου εἰρηκέναι ὁ μὲν γὰρ τὸ ἄπειρον ὅλον φησὶν, ὁ δὲ τὸ ὅλον πεπεράνθαι ἄμεσσοθεν ἰσοπαλές' (B 8. 44).

A 28 = Simplicios, In Physica 115, 11

τὸν Παρμενίδου λόγον, ὡς ὁ Ἀλέξανδρος ἱστορεῖ, ὁ μὲν Θεόφραστος οὕτως ἐκτίθεται ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Φυσικῆς ἱστορίας (Phys. Op. 7; D. 483) ἵστορεῖ τὸ παρὰ τὸ ὄν οὐκ ὄν· τὸ οὐκ ὄν οὐδέν· ἐν ἄρα τὸ ὄν, Εὐδήμος δὲ οὕτως ἵστορεῖ τὸ παρὰ τὸ ὄν οὐκ ὄν, ἀλλὰ καὶ μοναχῶς λέγεται τὸ ὄν· ἐν ἄρα τὸ ὄν'. τοῦτο δὲ εἰ μὲν ἀλλαχοῦ που γέγραφεν οὕτως σαφῶς Εὐδήμος, οὐκ ἔχω λέγειν· ἐν δὲ τοῖς Φυσικοῖς (fr. 11 Sp.) περὶ Παρμενίδου τάδε γράφει, ἐξ ὧν ἴσως συναγαγεῖν τὸ εἰρημένον δυνατόν· ἵστορεῖ δὲ οὐ φαίνεται δεικνύειν ὅτι ἐν τὸ ὄν, οὐδὲ εἴ τις αὐτῷ συγχωρήσει μοναχῶς λέγεσθαι τὸ ὄν, εἰ μὴ τὸ ἐν τῷ τί κατηγορούμενον ἑκάστου ὥσπερ τῶν ἀνθρώπων ὁ ἄνθρωπος. καὶ ἀποδιδόμενων τῶν λόγων καθ' ἕκαστον ἐνυπάρξει ὁ τοῦ ὄντος λόγος ἐν ἅπασιν εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ὥσπερ καὶ ὁ τοῦ ζώου ἐν τοῖς ζώοις. ὥσπερ δὲ εἰ πάντα εἶη τὰ ὄντα καλὰ καὶ μηθὲν εἶη λαβεῖν ὃ οὐκ ἐστὶ καλόν, καλὰ μὲν ἐστὶ πάντα, οὐ μὴν ἐν γε τὸ καλὸν ἀλλὰ πολλὰ (τὸ μὲν γὰρ χρῶμα καλὸν ἐστὶ τὸ δὲ ἐπιτήδευμα τὸ δὲ ὀπίδηποτε), οὕτω δὲ καὶ ὄντα μὲν πάντα ἐστὶ, ἀλλ' οὐκ ἐν οὐδὲ τὸ αὐτό· ἕτερον μὲν γὰρ τὸ ὕδωρ, ἄλλο δὲ τὸ πῦρ. Παρμενίδου μὲν οὖν [οὐκ ἂν] ἀγασθείη τις ἀναξιόπιστος ἀκολουθήσαντος λόγοις καὶ ὑπὸ τοιούτων ἀπατηθέντος, ἃ οὐπω τότε διεσαφεῖτο (οὔτε γὰρ τὸ πολλαχῶς ἔλεγεν οὐδεὶς, ἀλλὰ Πλάτων πρῶτος τὸ δισσὸν εἰσήγαγεν, οὔτε τὸ καθ' αὐτὸ καὶ κατὰ συμβεβηκός)· φαίνεται τε ὑπὸ τούτων διαψευσθῆναι. ταῦτα δὲ ἐκ τῶν λόγων καὶ

ἐκ τῶν ἀντιλογιῶν ἐθεωρήθη καὶ τὸ συλλογίζεσθαι· οὐ γὰρ συνεχωρεῖτο, εἰ μὴ φαίνοιτο ἀναγκαῖον. οἱ δὲ πρότερον ἀναποδείκτως ἀπεφαίνοντο’.

A 29 = Áetios I, 24, 1 (Dox. 320)

Παρμενίδης καὶ Μέλισσος ἀνήρουν γένεσιν καὶ φθορὰν διὰ τὸ νομίζειν τὸ πᾶν ἀκίνητον.

A 30 = Ammónios, In Aristotelis de interpretatione 133, 16 Busse

πρῶτον μὲν γάρ, ὡς ὁ Τίμαιος (27c) ἡμᾶς ἐδίδαξε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης θεολογῶν ἀποφαίνεται καὶ πρὸ τούτων ὁ Παρμενίδης, οὐχ ὁ παρὰ Πλάτωνι μόνον (p. 137a), ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν τοῖς οἰκείοις ἔπεσιν, οὐδὲν ἐστὶ παρὰ τοῖς θεοῖς οὔτε παρεληλυθὸς οὔτε μέλλον, εἴ γε τούτων μὲν ἑκάτερον οὐκ ὄν, τὸ μὲν οὐκέτι τὸ δὲ οὐπω, καὶ τὸ μὲν μεταβεβληκὸς τὸ δὲ πεφυκὸς μεταβάλλειν, τὰ δὲ τοιαῦτα τοῖς ὄντως οὔσι καὶ μεταβολὴν οὐδὲ κατ’ ἐπίνοιαν ἐπιδεχομένους προσαρμόπτειν ἀμήχανον.

A 31 = Áetios I, 7, 26 (Dox. 303)

Παρμενίδης τὸ ἀκίνητον καὶ πεπερασμένον σφαιροειδές [θεὸν εἶναι].

A 32 = Áetios I 25, 3 (Dox. 321)

Παρμενίδης καὶ Δημόκριτος πάντα κατ’ ἀνάγκην· τὴν αὐτὴν δὲ εἶναι εἰμαρμένην καὶ δίκην καὶ πρόνοιαν καὶ κοσμοποιόν.

A 33 = Kléméns Alexandrijský, Protrepticus 5, 64

Παρμενίδης δὲ ὁ Ἐλεάτης θεοὺς εἰσηγήσατο πῦρ καὶ γῆν.

A 34 /1 = Plútarchos, Adversus Colotem 13; 1114d

ὁ δ’ ἀναιρεῖ μὲν οὐδετέραν φύσιν [τῶν νοητῶν καὶ δοξαστῶν], ἑκατέραι δ’ ἀποδιδούσιν τὸ προσῆκον εἰς μὲν τὴν τοῦ ἐνὸς καὶ ὄντος ἰδέαν τίθεται τὸ νοητόν, ὄν μὲν ὡς αἶδιον καὶ ἀφθαρτον, ἐν δ’ ὁμοιότητι πρὸς αὐτὸ καὶ τῷ μὴ δέχεσθαι διαφορὰν προσαγορεύσας, εἰς δὲ τὴν ἄτακτον καὶ φερομένην τὸ αἰσθητόν, ὧν καὶ κριτήριον ἰδεῖν ἔστιν ἡμῶν Ἀληθείης εὐκυκλέος ἀτρεμῆς ἤτορ’ (B 1.29) τοῦ νοητοῦ καὶ κατὰ ταῦτα ἔχοντος ὡσαύτως ἀπτόμενον ἡδὲ βροτῶν δόξας, ταῖς οὐκ ἐνὶ πίστις ἀληθείης’ (B 1.30) διὰ τὸ παντοδαπὰς μεταβολὰς καὶ πάθη καὶ ἀνομοιότητος δεχομένοις ὁμιλεῖν πράγμασι.

A 34 /2 = Simplikios In Physica 39, 10

δοξαστὸν οὖν καὶ ἀπατηλὸν τοῦτον καλεῖ τὸν λόγον οὐχ ὡς ψευδῆ ἀπλῶς, ἀλλ' ὡς ἀπὸ τῆς νοητῆς ἀληθείας εἰς τὸ φαινόμενον καὶ δοκοῦν τὸ αἰσθητὸν ἐκπεπτωκότα.

A 34 /3 = Simplikios, In Physica 25, 15

καὶ τῶν πεπερασμένας [ἀρχὰς λεγόντων] οἱ μὲν δύο, ὡς αρμενίδης ἐν τοῖς πρὸς δόξαν, πῦρ καὶ γῆν ἢ μᾶλλον φῶς καὶ σκότος.

A 35 /1 = Aristotelés, De generatione et corruptione II, 3; 330b13

οἱ δ' εὐθύς δύο ποιοῦντες ὥσπερ Παρμενίδης πῦρ καὶ γῆν, τὰ μεταξὺ μείγματα ποιοῦσι τούτων οἶον ἀέρα καὶ ὕδωρ.

A 35 /2 = Aristotelés, De generatione et corruptione II, 9; 336a3

ἐπειδὴ γὰρ πέφυκεν, ὡς φασι, τὸ μὲν θερμὸν διακρίνειν τὸ δὲ ψυχρὸν συνιστάναί καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον τὸ μὲν ποιεῖν τὸ δὲ πάσχειν, ἐκ τούτων λέγουσι καὶ διὰ τούτων ἅπαντα τᾶλλα γίγνεσθαι καὶ φθείρεσθαι.

A 35 /3 = Cicero, Academica priora II, 118, 9

Parmenides ignem qui moveat, terram quae ab eo formetur.

A 36 /1 = Áetios II, 1, 2 (Dox. 327)

Παρμενίδης, Μέλισσος ... ἓνα τὸν κόσμον.

A 36 /2 = Áetios II, 4, 11 (Dox. 332)

Ξενοφάνης, Παρμενίδης, Μέλισσος ἀγένητον καὶ αἰδίον καὶ ἀφθαρτον τὸν κόσμον.

A 37 /1 = Áetios II, 7, 1 (Dox. 335, cfr. 28 B 12)

Παρμενίδης στεφάνας εἶναι περιπεπλεγμένας, ἐπαλλήλους, τὴν μὲν ἐκ τοῦ ἀραιοῦ, τὴν δὲ ἐκ τοῦ πυκνοῦ· μικτὰς δὲ ἄλλας ἐκ φωτὸς καὶ σκότους μεταξὺ τούτων. καὶ τὸ περιέχον δὲ πάσας τείχους δίκην στερεὸν ὑπάρχειν, ὑφ' ᾧ πυρώδης στεφάνη, καὶ τὸ μεσαίτατον πασῶν στερεόν, περὶ ὃ πάλιν πυρώδης [στεφάνη]. τῶν δὲ συμμιγῶν τὴν μεσαιτάτην ἀπάσαις [ἀρχήν] τε καὶ [αἰτίαν] κινήσεως καὶ γενέσεως ὑπάρχειν, ἦντινα καὶ δαίμονα κυβερνήτην (cfr. B 12.3) καὶ κληιδουῶχον (B 1.14) ἐπονομάζει Δίκην τε καὶ Ἀνάγκην (B 8.30). καὶ τῆς μὲν γῆς ἀπόκρισιν εἶναι τὸν ἀέρα διὰ τὴν βιαιότεραν αὐτῆς ἐξατμισθέντα πίλησιν, τοῦ δὲ πυρὸς ἀναπνοὴν τὸν ἥλιον καὶ τὸν γαλαξίαν (cfr. B 11.2) κύκλον. συμμιγῆ δ' ἐξ ἀμφοῖν εἶναι τὴν σελήνην, τοῦ τ' ἀέρος καὶ τοῦ πυρός. περιστάντος δ' ἀνωτάτω

πάντων τοῦ αἰθέρος ὑπ' αὐτῶι τὸ πυρῶδες ὑποταγῆναι τοῦθ' ὅπερ κεκλήκαμεν οὐρανόν, ὑφ' ᾧ ἤδη τὰ περιγεία.

A 37 /2 = Cicero, De natura deorum I, 11, 28

nam Parmenides quidem commenticium quiddam: coronae simile efficit (στεφάνην appellat), continentem ardorem [et] lucis orbem qui cingit caelum, quem appellat deum in quo neque figuram divinam neque sensum quisquam suspicari potest. multaque eiusdem [modi] monstra: quippe qui Bellum, qui Discordiam, qui Cupiditatem (B 13) ceteraque generis eiusdem ad deum revocat, quae vel morbo vel somno vel oblivione vel vetustate delentur eademque de sideribus, quae prehensa in alio iam in hoc omittantur.

A 38 = Áetios II, 11, 4 (Dox. 340)

Παρμενίδης, Ἡράκλειτος, Στράτων, Ζήνων πύρινον εἶναι τὸν οὐρανόν.

A 39 = Áetios II, 13, 8 (Dox. 342)

Παρμενίδης καὶ Ἡράκλειτος πλήματα πυρὸς τὰ ἄστρα.

A 40 = Anonym Byzant., ed. Treu p. 52, 19 (Isagog. in Arat. II, 14; p. 318, 15 Maass)

καὶ τῶν μὲν ἀπλανῶν τῶν σὺν τῶι παντὶ περιαγομένων τὰ μὲν ἀκατονόμαστα ἡμῖν καὶ ἀπερίληπτα, ὡς καὶ Παρμενίδης ὁ φυσικὸς εἴρηκε, τὰ δὲ κατωνομασμένα ἕως ἕκτου μεγέθους χίλια εἰσι κατὰ τὸν Ἄρατον.

A 40a /1 = Anonym Byzant.; Isagog. in Arat. II, 15, 4 (Dox. 345)

Παρμενίδης πρῶτον μὲν τάττει τὸν Ἐῶιον, τὸν αὐτὸν δὲ νομιζόμενον ὑπ' αὐτοῦ καὶ Ἔσπερον, ἐν τῶι αἰθέρι μεθ' ὃν τὸν ἥλιον, ὑφ' ᾧ τοὺς ἐν τῶι πυρῶδει ἀστέρας, ὅπερ οὐρανὸν καλεῖ (B 10.5).

A 40a /2 = Diogenés Laertios, Vitae philosophorum VIII, 14 (Pýthagorás)

πρῶτόν τε Ἔσπερον καὶ Φωσφόρον τὸν αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς φησι Παρμενίδης.

A 41 = Áetios II, 20, 8 (Dox. 349)

Παρμενίδης καὶ Μητρόδωρος πύρινον ὑπάρχειν τὸν ἥλιον.

A 42 /1 = Áetios II, 25, 3 (Dox. 356)

Παρμενίδης πυρίνην [εἶναι τὴν σελήνην].

A 42 /2 = Áetios II, 26, 2 (Dox. 357)

Παρμενίδης ἴσην τῶι ἡλίωι [εἶναι τὴν σελήνην]. καὶ γὰρ ἀπ' αὐτοῦ φωτίζεται.

A 42 /3 = Áetios II, 28, 5 (Dox. 358)

Θαλῆς πρῶτος ἔφη ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτίζεσθαι. Πυθαγόρας, Παρμενίδης ... ὁμοίως.

A 43 = Áetios II, 20, 8a (Dox. 349)

Παρμενίδης τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ἐκ τοῦ γαλαξίου κύκλου ἀποκριθῆναι, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ ἀραιότερου μίγματος ὃ δὴ θερμόν, τὴν δὲ ἀπὸ τοῦ πυκνοτέρου ὅπερ ψυχρόν.

A 43a = Áetios III, 1, 4 (Dox. 365.)

Παρμενίδης τὸ τοῦ πυκνοῦ καὶ τοῦ ἀραιοῦ μίγμα γαλακτοειδὲς ἀποτελέσαι χρῶμα.

A 44 /1 = Diogenés Laertios, Vitae philosophorum VIII, 48

ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτον ὀνομάσαι κόσμον καὶ τὴν γῆν στρογγύλην, ὡς δὲ Θεόφραστος (Phys. Opin. 17) Παρμενίδην, ὡς δὲ Ζήνων Ἡσίοδον.

A 44 /2 = Áetios III, 15, 7 (Dox. 380)

Παρμενίδης, Δημόκριτος διὰ τὸ πανταχόθεν ἴσον ἀφεστῶσαν [τὴν γῆν] μένειν ἐπὶ τῆς ἰσορροπίας οὐκ ἔχουσαν αἰτίαν δι' ἣν δεῦρο μᾶλλον ἢ ἐκεῖσε ῥέψειεν ἄν· διὰ τοῦτο μόνον μὲν κραδαίνεσθαι, μὴ κινεῖσθαι δέ.

A 44 /3 = Anatolios, De decade; p. 6 Heiberg

πρὸς τούτοις ἔλεγον περὶ τὸ μέσον τῶν τεσσάρων στοιχείων κεισθαί τινα ἑναδικὸν διάπυρον κύβον, οὗ τὴν μεσότητα τῆς θέσεως καὶ Ὀμηρον εἰδέναι λέγοντα 'τόσσον ἔνερθ' Ἀίδαο ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης' (Θ 16). εἰκόσιν δὲ κατὰ γε τοῦτο κατηκολουθηκέναι τοῖς Πυθαγορικοῖς οἳ τε περὶ Ἐμπεδοκλέα καὶ Παρμενίδην καὶ σχεδὸν οἱ πλεῖστοι τῶν πάλαι σοφῶν, φάμενοι τὴν μοναδικὴν φύσιν ἐστίας τρόπον ἐν μέσῳ ἰδρῦσθαι καὶ διὰ τὸ ἰσόρροπον φυλάσσειν τὴν αὐτὴν ἔδραν.

A 44a /1 = Strabón, Geographica I, 94

φησὶ δὴ ὁ Ποσειδώνιος τῆς εἰς πέντε ζώνας διαίρεσεως ἀρχηγὸν γενέσθαι Παρμενίδην, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν σχεδόν τι διπλασίαν ἀποφαίνειν τὸ πλάτος τὴν διακεκαυμένην (τῆς μεταξὺ τῶν τροπικῶν) ὑπερπίπτουσιν ἑκατέρων τῶν τροπικῶν εἰς τὸ ἐκτὸς καὶ πρὸς ταῖς εὐκράταις.

A 44a /2 = Áetios III, 11, 4 (Dox. 377a8)

Παρμενίδης πρῶτος ἀφώρισε τῆς γῆς τοὺς οἰκουμένους τόπους ὑπὸ ταῖς δυσὶ ζώναις ταῖς τροπικαῖς.

A 45 /1 = Macrobius, Somn. Sc. I, 14, 20
Parmenides ex terra et igne [animam esse].

A 45 /2 = Áetios IV, 3, 4 (Dox. 388)
Παρμενίδης δὲ καὶ Ἴππασος πυρώδη.

A 45 /3 = Áetios IV, 5, 5 (Dox. 391)
Παρμενίδης ἐν ὄλωι τῶι θώρακι τὸ ἡγεμονικόν.

A 45 /4 = Áetios IV, 5, 12 (Dox. 392)
Παρμενίδης καὶ Ἐμπεδοκλῆς καὶ Δημόκριτος ταῦτὸν νοῦν καὶ ψυχὴν, καθ' οὓς οὐδὲν ἂν εἴη ζῶιον ἄλογον κυρίως.

A 46 = Theophrastos, De sensu 1 (Dox. 499)
περὶ δ' αἰσθήσεως αἱ μὲν πολλαὶ καὶ καθόλου δόξαι δύο εἰσιν· οἱ μὲν γὰρ τῶι ὁμοίωι ποιοῦσιν, οἱ δὲ τῶι ἐναντίωι. Παρμενίδης μὲν καὶ Ἐμπεδοκλῆς καὶ Πλάτων τῶι ὁμοίωι, οἱ δὲ περὶ Ἀναξαγόραν καὶ Ἡράκλειτον τῶι ἐναντίωι. (3)
Παρμενίδης μὲν γὰρ ὄλωι οὐδὲν ἀφώρικεν ἀλλὰ μόνον, ὅτι δυοῖν ὄντων στοιχείωι κατὰ τὸ ὑπερβάλλον ἐστὶν ἡ γνῶσις. ἐὰν γὰρ ὑπεραίρηι τὸ θερμὸν ἢ τὸ ψυχρὸν, ἄλλην γίνεσθαι τὴν διάνοιαν, βελτίω δὲ καὶ καθαρωτέραν τὴν διὰ τὸ θερμὸν· οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ταύτην δεῖσθαι τινος συμμετρίας· ὥς γὰρ ἐκάστοτε, φησὶν, ἔχει ... νόημα' (B 16). τὸ γὰρ αἰσθάνεσθαι καὶ τὸ φρονεῖν ὡς ταῦτὸ λέγει· διὸ καὶ τὴν μνήμην καὶ τὴν λήθην ἀπὸ τούτων γίνεσθαι διὰ τῆς κράσεως· ἂν δ' ἰσάζωσι τῆι μίξει, πότερον ἔσται φρονεῖν ἢ οὐ, καὶ τίς ἡ διάθεσις, οὐδὲν ἔτι διώρικεν. ὅτι δὲ καὶ τῶι ἐναντίωι καθ' αὐτὸ ποιεῖ τὴν αἴσθησιν, φανερόν ἐν οἷς φησι τὸν νεκρὸν φωτὸς μὲν καὶ θερμοῦ καὶ φωνῆς οὐκ αἰσθάνεσθαι διὰ τὴν ἔκλειψιν τοῦ πυρός, ψυχροῦ δὲ καὶ σιωπῆς καὶ τῶν ἐναντίων αἰσθάνεσθαι. καὶ ὄλωι δὲ πᾶν τὸ ὄν ἔχειν τινὰ γνῶσιν. οὕτω μὲν οὖν αὐτὸς ἔοικεν ἀποτέμνεσθαι τῆι φάσει τὰ συμβαίνοντα δυσχερῆ διὰ τὴν ὑπόληψιν.

A 46a = Áetios V, 30, 4 (Dox. 443, 12)
Παρμενίδης γῆρας γίνεσθαι παρὰ τὴν τοῦ θερμοῦ ὑπόλειψιν.

A 46b = Tertullianus, De anima 45
somnum ... Empedocles (31 A 85) et Parmenides refrigerationem.

A 47 = Áetios IV, 9, 6 (Dox. 397b1)

Παρμενίδης, Ἐμπεδοκλῆς, Ἀναξαγόρας, Δημόκριτος, Ἐπίκουρος, Ἡρακλείδης
παρὰ τὰς συμμετρίας τῶν πόρων τὰς κατὰ μέρος αἰσθήσεις γίνεσθαι τοῦ οἰκείου
τῶν αἰσθητῶν ἑκάστου ἑκάστη ἐναρμόττοντος.

A 48 = Áetios, De placitis reliquiae (Stobaei excerpta) p. 404, 3 Diels. (Dox. 404).

[DK υπάδι: Áetios (?) IV, 13, 9. 10, ale tam nenalezeno]

Ἴππαρχος ἀκτῖνάς φησιν ἀφ' ἑκατέρου τῶν ὀφθαλμῶν ἀποτεινομένας τοῖς
πέρασιν αὐτῶν οἶονεὶ χειρῶν ἐπαφαῖς περικαθαπτούσας τοῖς ἐκτὸς σώμασι τὴν
ἀντίληψιν αὐτῶν πρὸς τὸ ὄρατικὸν ἀναδιδόναι. ἔνιοι καὶ Πυθαγόραν τῆι δόξει
ταύτη συνεπιγράφουσιν ἄτε δὴ βεβαιωτὴν τῶν μαθημάτων καὶ πρὸς τούτῳ
Παρμενίδην ἐμφαίνοντα τοῦτο διὰ τῶν ποιημάτων.

A 49 /1 = Filodémos, Rhet., fr. inc. 3, 7 (II, 169 Sudh.)

οὐδὲ κατὰ Παρμενίδης καὶ Μέλισσον ἐν τὸ πᾶν λέγοντας εἶναι καὶ διὰ τὸ τὰς
αἰσθήσεις ψευδεῖς εἶναι.

A 49 /2 = Áetios IV, 9, 1 (Dox. 396, 12)

Πυθαγόρας, Ἐμπεδοκλῆς, Ξενοφάνης, Παρμενίδης ψευδεῖς εἶναι τὰς αἰσθήσεις.

A 50 = Áetios IV, 9, 14 (Dox. 398)

Παρμενίδης, Ἐμπεδοκλῆς ἐλλείψει τροφῆς τὴν ὄρεξιν [γίνεσθαι].

A 51 = Censorinus, De die natali 4, 7-8

Empedocles ... tale quiddam confirmat. primo membra singula ex terra quasi praegnate
passim edita, deinde coisse et effecisse solidi hominis materiam igni simul et umori
permixtam ... haec eadem opinio etiam in Parmenide Veliensi fuit pauculis exceptis ab
Empedocle dissensis.

A 52 = Aristotelés, De partibus animalium II, 2; 648a25

ἔνιοι γὰρ τὰ ἔνυδρα τῶν πεζῶν θερμότερά φασιν εἶναι, λέγοντες ὡς ἐπανισοῖ τὴν
ψυχρότητα τοῦ τόπου ἢ τῆς φύσεως αὐτῶν θερμότης, καὶ τὰ ἄναιμα τῶν ἐναίμων
καὶ τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων, οἷον Παρμενίδης τὰς γυναῖκας τῶν ἀνδρῶν
θερμότερας εἶναί φησι καὶ ἕτεροί τινες, ὡς διὰ τὴν θερμότητα καὶ πολυαιμούσας
γινόμενων τῶν γυναικείων, Ἐμπεδοκλῆς δὲ τοῦναντίον.

A 53 /1 = Áetios V, 7, 2 (Dox. 419, secundum 31 A 81)

Παρμενίδης ἀντιστρόφως· τὰ μὲν πρὸς ταῖς ἄρκτοις ἄρρενα βλαστῆσαι (τοῦ γὰρ
πυκνοῦ μετέχειν πλείονος), τὰ δὲ πρὸς ταῖς μεσημβρίαις θήλεα παρὰ τὴν
ἀραιότητα.

A 53 /2 = *Áetios V, 7, 4 (Dox. 420)*

Ἄναξαγόρας, Παρμενίδης τὰ μὲν ἐκ τῶν δεξιῶν [σπέρματα] καταβάλλεσθαι εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς μήτρας, τὰ δ' ἐκ τῶν ἀριστερῶν εἰς τὰ ἀριστερά. εἰ δ' ἐναλλαγείη τὰ τῆς καταβολῆς, γίνεσθαι θήλεα.

A 53 /3 = *Censorinus, De die natali 5, 2*

igitur semen unde exeat inter sapientiae professores non constat. Parmenides enim tum ex dextris tum e laevis partibus oriri putavit.

A 54 /1 = *Áetios V, 11, 2 (Dox. 422)*

Παρμενίδης ὅταν μὲν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ μέρους τῆς μήτρας ὁ γόνος ἀποκριθῆι, τοῖς πατρῶσιν, ὅταν δὲ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ, ταῖς μητρῶσιν [ὅμοια τὰ τέκνα γίνεσθαι].

A 54 /2 = *Censorinus, De die natali 6, 5*

at inter se certare feminas et maris et, penes utrum victoria sit, eius habitum referri auctor est Parmenides.

A 54 /3 = *Censorinus, De die natali 6, 8*

ceterum Parmenidis sententia est, cum dexteræ partes semina dederint, tunc filios esse patri consimiles, cum laevæ, tunc matri.

Cfr. *Lactantius, De opif. 12, 12:*

disparēs quoque naturæ hoc modo fieri putantur: cum forte in laevam uteri partem masculinæ stirpis semen inciderit, marem quidem gigni opinatio est, sed quia sit in feminina parte conceptus, aliquid in se habere femineum supra quam decus virile patiat, vel formam insignem vel nimium candorem vel corporis levitatem vel artus delicatos vel staturam brevem vel vocem gracilem vel animum inbecillum vel ex his plura. item si partem in dexteram semen feminini generis influxerit, feminam quidem procreari, sed quoniam in masculina parte concepta sit, habere in se aliquid virilitatis ultra quam sexus ratio permittat, aut valida membra aut immoderatam longitudinem aut fuscum colorem aut hispida faciem aut vultum indecorum aut vocem robustam aut animum audacem aut ex his plura (cfr. B 18).